

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 465/2010-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/273/1997 a postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/27/2007, ako aj zbavenia sudcovskej imunity Mgr. O. L. a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd I“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/273/1997 a postupom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd II“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/27/2007.

2. *Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „... Všetky súdy sa doteraz venovali len MARENIU SPRAVODLIVOSTI a sťažovateľovi nepomohli ani Nalez Ústavného súdu ani rozsudok Európskeho súdu. Preto sťažovateľ píše pravdivo, že štát Slovenská republika je SKRIMINALIZOVANÝ a súdnictvo je tiež SKRIMINALIZOVANÉ, keď bráni sťažovateľovi uplatniť platné zákony O NÁHRADU ŠKODY SPÔSOBENEJ ORGÁNMI ŠTÁTU a naopak zločinec nemá žiadnu ujmu, ale žije si v pokoji a bez povinnosti škodu uhradiť, pretože štát nekoná podľa zákonov, ale zjavne chráni zločince a to už 14-rokov a 4-mesiace.*

A na Ústavnom súde sa vždy nájde nejaký zločinec, ktorý J. P. podrží stránku a tvrdo postihuje sťažovateľa MUDr. D. B. Bezúhonného človeka. Sudcovia nenávidia bezúhonných ľudí...

Žaloba o náhradu škody podaná dňa 09. 04. 1997 na Okresnom súde v Žiline. Nároky poškodeného sťažovateľa neboli súdom zabezpečené - súd nevydal predbežné opatrenie a tak sa postaral o zmarenie spravodlivosti a vzniku trvalej škody, pretože J. P. PREVIEDOL MAJETOK na iné osoby a súčasne súd nečinnosťou umožnil premlčať ODPOROVATEĽNÉ PRÁVNE UKONY, čím definitívne súd zmaril náhradu škody...

Napriek rozhodnutiam nadriadených súdov, Okresný súd v Žiline pokračoval v zbytočných prietahoch v konaní 16 C/273/1997 bez akejkoľvek pokory a bez akejkoľvek spravodlivosti a rozhodol až dňa 16. 06. 2008 a napokon vydal NEVYKONATEĽNÝ ROZSUDOK...

Vo veci vymáhania škody koná exekútor Ing. Bc. Š. M. sp. zn.: 41 EX 236/08, ktorý sa namiesto výkonu exekúcie venuje ukrývaniu pred oprávneným...

Na OS Ružomberok koná vo veci sp. zn.: 4 C/27/2007 sudkyňa Mgr. O. L. Konanie od roku 2005 a namiesto snahy napraviť hnusobstvá spáchané OS Žilina, pokračuje v hnusobstvách a pokračuje v PONIŽUJÚCOM SPRÁVANÍ VOČI POŠKODENÉMU...“

3. Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález tohto znenia:

„II.A. Okresný súd v Žiline a Okresný súd v Ružomberku porušujú základné právo D. B. garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods.1 dohovoru.

II.B. Ústavný súd prikazuje Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR zaplatiť MUDr. D. B. sumu: 232.811.-Sk = 7.728 EUR s úrokom z omeškania vo výške 17.6 % a to zo sumy 201.692.-Sk = 6695 EUR od 21. 03. 1997 do zaplataenia, zo sumy 1.250.-Sk = 42 EUR od 13. 09. 1997 do zaplataenia (vid' rozsudok) 29.869.- Sk = 991.5 EUR od 18. 06. 1998 do zaplataenia.

Toto rozhodnutie je podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

II.C. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu v Žiline pre ignorovanie Nálezu ÚS SR a ignorovanie rozsudku ESLP č. 46844/99 zaplatiť D. B. sumu - satisfakciu vo výške 20.000 EUR a Okresný súd Ružomberok sumu 10.000 EUR opäť pre ignoráciu rozsudkov nadriadených súdov, v lehote 15 dní, od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania súdy musia zaplatiť úroky z omeškania vo výške 17.6 % z dlžnej sumy ročne, od dňa povinnosti zaplatiť do zaplataenia.

Okresný súd v Ružomberku je povinný zaplatiť trovy advokáta v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.D. Ústavný súd SR zbavuje imunity sudkyňu Mgr. O. L. a vydáva ju trestnému stíhaniu pre ZNEUŽÍVANIE PRÁVOMOCI VEREJNÉHO ČINITEĽA... a páchania trestného činu MARENIA SPRAVODLIVOSTI...“

4. Sťažovateľ zároveň žiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom z dôvodov, že „... nemá prostriedky na zaplataenie advokáta, je bez akýchkoľvek príjmov od mája 2006, nemá invalidný dôchodok hoci je invalidný podľa posudkovej komisie od roku 2001, je nositeľom ŤZP od roku 2003, nemá možnosť zárobku, žije na dlh vďaka sponzorom...“.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu I a okresného súdu II došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože doteraz nemá uhradenú škodu, ktorá mu bola spôsobená trestnou činnosťou J. P. 19. marca 1996. Ďalej sťažovateľ tvrdí, že zákonná sudkyňa Mgr. O. L. má byť zbavená sudcovskej imunity, pretože zneužíva právomoc verejného činiteľa a marí dosiahnutie spravodlivosti sťažovateľovi.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

II.A

**K namietanému postupu okresného súdu I v konaní vedenom pod
sp. zn. 16 C/273/1997**

9. Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z podaného vyjadrenia okresného súdu I ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v časti, ktorá sa dotýka okresného súdu I, bola podaná oneskorene, a preto ju bolo potrebné odmietnuť.

10. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

11. Okresný súd I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/273/1997 rozhodol vo veci 16. júna 2008 a toto rozhodnutie sa stalo právoplatným 30. júla 2008 a vykonateľným 5. augusta 2008. Sťažovateľ 2. decembra 2008 podal návrh súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie rozsudku okresného súdu I sp. zn. 16 C/273/1997, a toto exekučné konanie je vedené pod sp. zn. 41 Ex 236/08.

12. Predmetná sťažnosť bola ústavnému súde doručená až 21. júla 2010, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty (pozri bod 13), preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

II.B

K namietanému postupu okresného súdu II v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/27/2007

13. Z obsahu sťažnosti a jej príloh a vyjadrenia predsedu okresného súdu II ústavný súd zistil takýto stav konania vedeného pod sp. zn. 4 C/27/2007:

Sťažovateľ pôvodne podal žalobu proti odporcovi – Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu škody spôsobenej orgánmi štátu a verejnej moci pri výkone verejnej moci na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) 25. mája 2005, ktorá bola postúpená Okresnému súdu Bratislava I 30. mája 2005 z dôvodu vecnej nepríslušnosti.

Okresný súd Bratislava I nesúhlasil s postúpením veci a predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Vec bola postúpená okresnému súdu I 2. októbra 2006.

Po vznesení námietky zaujatosti sudcov okresného sudu I, krajský súd uznesením sp. zn. 30 NcC/21/2006 z 18. decembra 2006 prikázal vec na konanie okresnému súdu II.

Predmetný spis bol doručený okresnému súdu II 23. februára 2007, ktorý vo veci následne vykonal tieto úkony:

Vo veci rozhodol 14. augusta 2008 rozsudkom č. k. 4 C/27/2007-141. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie sťažovateľ 20. septembra 2008 i odporca 25. septembra 2008. Obidvaja účastníci boli vyzvaní okresným súdom II na písomné vyjadrenia sa k odvolaniu. Krajský súd prevzal spis 3. decembra 2008 na rozhodnutie o odvolaní. Uznesením krajského súdu sp. zn 10 Co/365/2008 z 24. septembra 2009 bol rozsudok zrušený a vec vrátená 13. novembra 2009 na ďalšie konanie.

Následne okresný súd II zabezpečoval dôkazy nevyhnutne potrebné pre rozhodnutie vo veci samej v zmysle príkazu odvolacieho súdu vrátane prekladu celého rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva č. 46844/99 z 8. novembra 2005. Dňa 30. marca 2010 vydal uznesenie o ustanovení prekladateľa na preloženie rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva do slovenského jazyka.

Okresný súd II preklad rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vrátane vyúčtovania odmeny za vypracovanie súdneho prekladu dostal 13. mája 2010.

Okresný súd II dňa 19. mája 2010 nariadil termín pojednávania na 19. august 2010.

Dňa 28. mája vydal okresný súd II uznesenie o priznaní odmeny a hotových výdavkov ustanovenému prekladateľovi.

Sťažovateľ sa listom zo 7. júna 2010 ospravedlnil z pojednávania nariadeného na 19. august 2010 a zároveň v tomto liste použil hrubé výrazy voči zákonnej sudkyňi („*vyhrážal sa mi ujmom na zdraví*“). Následkom toho bolo 14. júna 2010 podané oznámenie Okresnej prokuratúry R. o skutočnostiach nasvedčujúcich, že bol spáchaný trestný čin a vec bola podľa rozhodnutia predsedu okresného súdu II pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu JUDr. V. T. Pojednávanie bolo odročené na 27. september 2010 a zároveň bol sťažovateľ vyzvaný, aby sa vyjadril k stanovisku odporcu zo 17. augusta 2010. Sťažovateľ ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 27. septembra 2010. Okresný súd II vyzval 3. septembra 2010 sťažovateľa, aby sa k veci vyjadril a predložil potrebné doklady. Okresný súd 18. októbra 2010 v merite veci vyniesol rozsudok, proti ktorému sťažovateľ 16. novembra 2010 podal odvolanie.

14. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd II nemohol nijako ovplyvniť priebeh konania pred 23. februárom 2007, lebo dovtedy vo veci nekonal. Okresný súd II od 23. februára 2007, keď mu bol spis doručený na prejednanie a rozhodnutie, konal priebežne a vo veci meritórne rozhodol 14. augusta 2008. V čase od 3. decembra 2008 až do 12. novembra 2009 sa spis nachádzal na krajskom súde, ktorý rozhodoval o podanom odvolaní a ktorého konanie sťažovateľ nenapadol. V čase od 13. novembra 2009 až do podania sťažnosti okresný súd II vykonával úkony potrebné na rozhodnutie vo veci samej. Práve naopak, sťažovateľ svojím konaním sťažoval postup okresnému súdu II, pretože sa ospravedlňoval z už nariadených termínov súdnych pojednávaní, nepodával požadované vyjadrenie a doklady okresnému súdu II, nevhodnými výrazmi napadol zákonnú sudkyňu, a z toho dôvodu musel okresný súd II nariadené konania odročovať, resp. zmeniť zákonného sudcu.

15. Na základe uvedeného a vzhľadom na doterajšiu dĺžku tohto konania (41 mesiacov od postúpenia spisu z okresného súdu I) ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu II v konaní sp. zn. 4 C/27/2007 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Doterajší priebeh konania pred označeným súdom bol bez významnejších priet'ahov a nezakladá reálnu možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Nedostatočná súčinnosť sťažovateľa a jeho správanie voči zákonnej sudkyňi navyše spôsobili nedostatky, s ktorými sa musel okresný súd vysporiadať a vymeniť zákonného sudcu. Až pokračujúca nečinnosť okresného súdu by eventuálne mohla spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo však ústavný súd v súčasnom období nemôže posúdiť.

16. Ústavný súd v súvislosti s namietanými prietahmi v konaní okresného súdu II vedenom pod sp. zn. 4 C/27/2007 opakovane poukazuje na skutočnosť, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03)].

II. C

K ostatným návrhom sťažovateľa (pozri bod 3)

17. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti tiež žiadal, aby

- (i) ústavný súd zbavil „*imunity sudkyňu Mgr. O. L. a vydáva ju trestnému stíhaniu*“,

- (ii) ústavný súd prikázal „*Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR zaplatiť MUDr. D. B. sumu... 7.728 EUR s úrokom z omeškania...*“ (toto sťažovateľ žiadal „*podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy... a podľa zákona č. 514/2003 Z. z.*“, pozn.).

18. V súvislosti so sťažovateľom namietanými skutočnosťami v bode 17 (i) ústavný súd uvádza, že na iniciovanie disciplinárnej právomoci ústavného súdu voči sudcom všeobecných súdov sťažovateľ nemá oprávnenie (čl. 136 ods. 3 ústavy, § 74e zákona o ústavnom súde a zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších zmien); rovnako sťažovateľ nemá oprávnenie začať trestné stíhanie, ale má právo podať orgánom činným v trestnom konaní podnet na začatie trestného stíhania (aj sudcu všeobecného súdu, pozn.). Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa uvedený v bode 17 (ii), ústavný súd dodáva, že ústavný súd nemá právomoc rozhodnúť „podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu, že ho podala neoprávnená osoba [bod 17 (i)], resp. pre nedostatok právomoci [bod 17 (ii)].

II.D

20. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol urážlivé výroky: „... štát Slovenská republika je SKRIMINALIZOVANÝ a súdnictvo je tiež SKRIMINALIZOVANÉ, keď bráni sťažovateľovi uplatniť platné zákony O NÁHRADU ŠKODY SPÔSOBENEJ ORGÁNMI ŠTÁTU...“. Rovnako na adresu ústavného súdu uviedol: „... a na Ústavnom súde sa vždy nájde nejaký zločinec, ktorý J. P. podrží stránku a tvrdo postihuje sťažovateľa MUDr. D. B...“

21. Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu sťažovateľa poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

22. V prípade hrubého, neslušného a urážlivého obsahu návrhu tento môže byť odmietnutý ústavným súdom pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho podaní prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo uráža okrem iného tiež ústavný súd.

23. Takéto správanie sťažovateľa treba označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takého práva. Napokon súčasťou zákonom predpísaných

náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, na čo už bol sťažovateľ niekoľkými predchádzajúcimi rozhodnutiami ústavného súdu upozornený (napr. III. ÚS 65/08, I. ÚS 106/08, I. ÚS 129/08, II. ÚS 226/08, I. ÚS 313/08, I. ÚS 337/08, I. ÚS 64/09, I. ÚS 211/09), avšak napriek tomu vo svojom podaní tieto výroky opätovne použil.

24. Na základe už uvedeného ďalším dôvodom na odmietnutie sťažnosti bolo nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože sťažnosť sťažovateľa nedisponovala primeranou slušnosťou vo vyjadrovaní.

III.

25. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2010